

Ροβέρτος: Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας — καὶ τίς δύναται νὰ
Σὺρ Ρογῆρος: Αἱ νεαραὶ κόραι ἀποστρέφονται τὰ παιδιὰ. Ρο-
βέρτε, παιδί μου, συγγνώμην.

Ροβέρτος: Δὲν βλάπτει, πάτερ. Ἀλλὰ βλέπετε, ὅτι εἶναι
ζήτημα —

Σὺρ Ρογῆρος: Καὶ εἶναι πολὺ ζωηρὸς ὁ πρὸς ταύτην ἔρωσ σου;

Ροβέρτος: Βλέπετε, ὅτι εἶναι τόσο — δὲν σὰς φαίνεται; (Ὁ
Σὺρ Ρογῆρος στενάζει). Ἀλλ' ἰδοὺ, ἂν δὲν σὰς πάρῃ ἐκείνη —

Σὺρ Ρογῆρος (δοκιμαστικῶς): Καὶ διατί νὰ μὴ με πάρῃ; Οἱ
νέοι ἔχουσι πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτούς.

Ροβέρτος: Τὸ λέγω δηλ. ἐπειδὴ τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἐνόμισα
ὅτι ἦτο διατεθειμένη ἐμὲ νὰ συευχθῇ. Ἰδοὺ τὸ ὄλον.

Σὺρ Ρογῆρος: Ἄ, τούναντιόν! Τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς μοὶ ἐγέ-
νετο σαφὴς ἐντύπωσις —

Ροβέρτος: Βλέπετε, εἰσθε πατὴρ μου, καὶ πολὺ πιθανόν —

Σὺρ Ρογῆρος: Πολλῷ πιθανώτερον νὰ ἐφάνη φιλόφρων εἰς σέ,
διότι εἶσαι υἱός μου.

Σὺρ Ρογῆρος (ἀμφότεροι ἐγείρονται) (Ἀκούσόν μου, Ροβέρτε!

Ροβέρτος) καὶ φωνοῦντες): Παρακαλῶ, πάτερ!

(Ὁ ὑπηρέτης εἰσέρχεται. Ἀμφότεροι ἐσπυρμένως λαμβάνουσι τὴν
ιδίαν ἑκάστη θέσιν. Ὁ Σὺρ Ρογῆρος βήχει. Ὁ Ροβέρτος συρίζει. Ὁ ὑπη-
ρέτης ἐγχειρίζει σημείωσιν καὶ ἀναχωρεῖ).

Σὺρ Ρογῆρος (ἀναγινώσκων τὴν σημείωσιν): Τί εἶναι αὐτὸ —
τί εἶναι αὐτό;

Ροβέρτος (σκυθρωπῶς): Τίποτε λάθος;

Σὺρ Ρογῆρος: Εἶναι ἐκ μέρους τῆς κ. Δάξλων. Γράφει, ἵνα
μοὶ εἴπῃ ὡς εἰς ἀρχαῖον φίλον, ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς —

Ροβέρτος: Μάλιστα — λοιπόν; Προχώρησον, πάτερ!

Σὺρ Ρογῆρος: Ἀπεδέξατο πρότασιν γάμου ἐκ μέρους τοῦ Τόμ
Μάστερς.

Ροβέρτος (ἀναπνέων): Τὸ διάβολο! Τὸ περίτρυμα ἐκεῖνο!

Σὺρ Ρογῆρος: Τί ἀκαταλόγιστος κόρη.

Ροβέρτος: Νὰ τὸν πάρῃ ἡ ὀργή! Καὶ — ὦ, ἂς μὴ διηλθῶ!
πάτερ, προσεκαλέσατε αὐτὸν εἰς δεῖπνον!

Σὺρ Ρογῆρος: Ροβέρτε, πρέπει νὰ ἤμεθα φιλόφρονες πρὸς αὐτόν.
Ροβέρτος (μεταμελλόμενος): Οὕτω φρονῶ. Λέγω ὅμως ἂν ἤθε-
λετε νὰ διηλθῇτε εἰς αὐτὴν θὰ ἐξαπέστελλε πάραυτα τὸν Τόμ Μάστερς.

Σὺρ Ρογῆρος (ἐλαφρῶς μειδιῶν): Νομίζεις ὅτι εἶναι δυνατόν
τοῦτο; Κατ' ἐμὲ εἶναι πάρα πολὺ ἀργά. Χιλιάκις θὰ προδύμων, Ρο-
βέρτε, νὰ συνεζεύγνυτο σέ.

Ροβέρτος: Ὅα ἀναγκασθῶμεν λοιπὸν νὰ ἐξακολοθήσωμεν βιοῦν-
τες χωρὶς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἀκτίνα — ἔ; πῶς;

Σὺρ Ρογῆρος: Ἀπῆλπισα ἐκ ταύτης.

Ροβέρτος: Σκέφθητε μόνον ὅτι καὶ εἰς ῥῆξιν σχεδὸν ἤλθομεν
δι' αὐτήν!

Σὺρ Ρογῆρος: Αὕτη θὰ ἦτο ἡ πρώτη ῥῆξις μας, ὡς κάλεῖς αὐ-
τήν, Ροβέρτε.

Ροβέρτος: Μιὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡρξάμεθα πῶς νὰ ἐρεθίζωμεθα.
Ἀπορῶ τί ἐσκέφθη ὁ Σίμμονδς!

Σὺρ Ρογῆρος: Ροβέρτε, πλήρωσον τὸ κύπελλον σου. Ἰπὲρ μα-
κροβιότητος καὶ ὑγείας αὐτῆς!

Ροβέρτος: Δὲν εἶναι διόλου ἀξία τούτων, ἀλλ' ἔστω (ἔπινε τὸ
ἐπὶ τῇ προπόσει πληρωθὲν κύπελλον).

Σὺρ Ρογῆρος: Ἀλλὰ — ἀλλὰ Ροβέρτε — λαμβάνοντες πάντα
ὕπ' ὄψει — δὲν νομίζεις ὅτι ἡδυνάμεθα νὰ πῶμεν καὶ εἰς ὑγίειαν τοῦ
Μάστερς;

Ροβέρτος: ὦ, παύσατε — πῶς (μειδιᾷ), ὦ, ἐννοῶ! Λοιπὸν,
λαμβάνοντες ἴσως τὰ πάντα ὑπ' ὄψει, ἂς πῶμεν καὶ εἰς ὑγίειαν τοῦ
Μάστερς!

(Ἐξέρχονται ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὰ δωμάτιον τοῦ σφαιριστηρίου, κρα-
τούμενοι ἀπὸ τοῦ βραχίονος).

Ο ΚΥΦΟΣ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ).

Α'.

Ἐγεννήθη ἐξ εὐπόρου οἰκογενείας ἄστων ἐν τινι γωνίᾳ τῆς
χλοερᾶς Τουραίνης, ἐνθα μετέβαινε κατ' ἔτος ὅπως διέλθῃ τοὺς
δύο μῆνας τῶν διακοπῶν, ἀφοῦ ἐφ' ὀλοκλήρον ἔτος διήρχετο τὰς
ἡμέρας του, σκυθρωπὸς καὶ σύννους ἐν τινι ἐπαρχιακῷ Λυκείῳ,
ὅπου οἱ γονεῖς του ἀποκρύπτοντες τὸ φυσικόν του ἐλάττωμα ἔθε-
τον αὐτόν ὡς ἐσωτερικόν. Ἐπανήρχετο πλησίον τῶν γονέων του
μετὰ τῆς ἀφάτου ἐκείνης χαρᾶς παντός ἀνθρωπίνου ὄντος, ἐπα-
νευρίσκοντος τὴν πᾶτριον γῆν, ἐν ᾗ συνεδέετο διὰ πολλῶν ἀνα-
μνήσεων.

Τὰ ἐτήσια αὐτοῦ ταξείδια ἦσαν αἱ μόναι στιγμαὶ ἡσυχίας
καὶ ἀναπαύσεως διότι ἀκαταπαύστως ζῶν μακρὰν τῶν μικρῶν
του συμμαθητῶν, ὧν ἡ ἡλικία εἶναι, κατὰ τὸν μυθογράφον,
ἀμέριμνος καὶ ἀγνή. συναισθανόμενος δὲ τὸ βάρος τῶν δοκιμα-
σιῶν τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ ἐπεφύλαξεν αὐτῷ, ἐν τῇ πατρικῇ μόνον
στέγῃ εὗρισκε παρηγορίαν καὶ ἐν αὐτῇ μόνον ζῶν ἡδύνατα ἀνε-
νοχλήτως νὰ παραδίδηται εἰς πικρὰς ὄνειροπολήσεις.

Ἡμέραν τινὰ — ἦτο τότε δέκα πέντε ἐτῶν — ὁ πατὴρ του κ.
Βλατιὲ ἀνέμενε αὐτόν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου· ὁ
κυρὸς ἡσθάνθη μεγάλην χαρὰν συνάμα δὲ ἐξεπλάγη μεγάλως,
διότι οὐδέποτε οἱ γονεῖς του ἐφρόντιζον τόσον περὶ αὐτοῦ, ὥστε
νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτόν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ἀλλὰ δὲν
ἤργησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ διασθήματος τούτου.

Ἀφοῦ ὁ πατὴρ του συνεχάρη αὐτῷ ἐπὶ τῷ θριχμῷ αὐτοῦ
εἰς τὰς ἐξετάσεις, κατόπιν τῶν ὁποίων ἔλαθεν ὡς βραβεῖα πλει-
στα χρυσοῦδα βιβλία, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τὰς διακοπὰς του
δὲν θὰ διήρχετο καὶ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν μοναξίᾳ. Εἰς τὴν
οἰκίαν ἀνέμενε αὐτόν ἡ μικρὰ τοῦ ἐξαδέλφου Ἑστελλά.

Ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ ὁ κυρὸς ἐσκέφθη:

— Ἐφοβήθησαν μήπως ἐκπλαγῶ ἔνεκα τοῦ ἀγρίου χαρακτή-
ρός μου καὶ ἐσπύσαν νὰ με προειδοποιήσωσιν! . . . Τέλος πάν-
των, θὰ ἴδωμεν.

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς κυρὸς δὲν ἦτο διόλου ἡγχαριστήμενος.
Ἐμελλε ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ νὰ ἀπαντήσῃ μικρὰν χαυδευμέ-
νην κόρην, ἰδιότροπον καὶ μαθητρὴν, ἣν οἱ γονεῖς του θὰ περι-
ποιούοντο περισσότερον ἢ τὸ ἴδιον αὐτῶν τέκνον καὶ ἥτις θὰ ἐδεί-
κνυε πρὸς αὐτόν τὴν αὐτὴν περιφρόνησιν ἣν καὶ οἱ συμμαθηταὶ
του. Διὰ ταῦτα πάντα, τὰ πράγματα ἐθεώρει οὐχὶ πολὺ ρόδινα.

Ἀλλὰ μόλις ἡ ἡμέρα ἔστη πρὸ τῶν κιγκλίδων τῆς πατρι-
κῆς οἰκίας, ὁ μικρὸς κυρὸς ἤλλαξεν ἰδέαν. Ἡ κ. Βλατιὲ, πλή-
ρης χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἐν ᾗ συνήθως ἐπεκράτει
ἄκρα ἡσυχία, παρούσῃ τῆς Ἑστελλας, προῦχώρησε πρὸς συνάν-
τησίν του καὶ ὑπεδέχθη αὐτόν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ὅπισθεν
αὐτῆς ἵστατο ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη Ἑστελλά, με τὸ ροδύχρουν αὐ-
τῆς πρόσωπον, με τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, ἀνα-
φωνοῦσα γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ μετὰ πονηροῦ μειδιήματος.

— Καλὴν ἡμέραν, ἐξάδελφε Ρενέ!

Ἠσπάζθη τὴν ἐξαδέλφην τοῦ ἐγκραδίως, μετὰ μίαν δὲ ὥραν
ἦσαν φίλοι. . .

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους μῆνας διήρχοντο τὰς ὥρας τῶν τρέχον-
τες ἐν τῷ εὐρεῖ λειμῶνι, ὅστις ἐξετείνετο ὀπισθεν τῆς λευκῆς οἰ-
κίας, ἣν οἱ πύρις χωρικοὶ ἀπεκχλοῦν συνήθως μέγαρον.

Ἐνίοτε ἐξέρχοντο μετὰ τοῦ κ. ἢ τῆς κ. Βλατιὲ καὶ ἔκαμνον
ἐκδρομὰς ὑπὸ τὰ δάσκη, ἀνὰ μέσον τῶν σκιερῶν ἀτραπῶν.

Ὁ Ρενέ ἔτρεφεν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, ἥτις

ἐπέδειξεν αὐτῷ ἀπλὴν φιλίαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὀπισθοβουλίας. Τῷ ἐφάνη ὅτι κατὰ τὸ θέρος ἐκεῖνο οἱ δύο μῆνες, τοὺς ὁποίους διήλθε παρὰ τῇ οἰκονομίᾳ του, διέτρευσαν ταχύτερον ἢ κατὰ τὸ σύνθηες.

Ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμή τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν σχολὴν, ἡσπάζθη αὐτῷ τὴν Ἑστέλλα, ἀλλ' ἤπτον ἐγκαρδίως καὶ εἰλικρινῶς ἢ κατὰ τὴν πρώτην φοράν, μετὰ θλίψεως εἰς τὴν καρδίαν.

Β'.

Πολὺς κενὸς περῆλθε χωρὶς ὁ εἰς τὴν ἐπανίδην τὸν ἄλλον.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἑστέλλας κατόικουν εἰς μεγάλῃ ἀπόστασιν μακρὸν τῶν συζύγων Βλατιέ, κατὰ τὸ ἐπακολουθήσαν δὲ ἔτος ἠθέλησαν νὰ κρατήσωσι τὴν θυγατέρα των παρ' αὐτοῖς, προτείναντες εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Ρενέ νὰ δώσωσι τὴν ἄλκιαν ὅπως οὗτος διέλθῃ τὰς διακοπὰς του παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ πατήρ του ὑπεχρίστηκεν αὐτοὺς χωρὶς καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν υἱόν του.

Ὁ κυρὸς, ὅστις εἰσῆρχετο ἤδη εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, παρὰ τὴν ραχιτικὴν αὐτοῦ δυσμορφίαν, ἤρξατο νὰ τρέφεται ὑπὸ ἐρωτικῶν ὀνείρων, ἡσθάνθη δὲ ἀληθῆ ἀπογοήτευσιν.

Ὁ Ρενέ ἐπιστρέψας εἰς τὴν σχολὴν δὲν εἰργάσθη πλέον μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου οἷου καὶ πρότερον. Αἱ μεταφράσεις τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Βιργιλίου δι' αὐτὸν δὲν παρουσίαζον θέλητρα πλέον, ἐνίοτε δὲ, ἀπέναντι στίχου λατινικοῦ ἀπεροφάτο, ἀναπολῶν τὸ χάριεν μειδίᾳ καὶ τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐξαδέλφης του Ἑστέλλας.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ αἱ ἡμέραι, θλιβεραὶ ἢ εὐχάριστοι, διαρρέουσιν, οἱ δέκα μῆνες περῆλθον, μετὰ δύο δὲ ἀκριβῆ ἔτη, ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς οἰκίας εἶδεν ἀναμένονσαν αὐτὸν τὴν Ἑστέλλα, ἐκείνην ἧς συχνάκις ἀνεμνήσκατο. Ἀλλὰ δὲν εὗρε τὴν κορσίδα, ἥτις κατὰ τὸ ἀνέστημα μόλις ἐξίσουτο πρὸς τὸ τοῦ Ρενέ καὶ ἧς οἱ μεγάλοι γλυκοὶ ὀφθαλμοὶ ἐδείκνυνον πονηρίαν. Ἡ Ἑστέλλα ἦτο δεκάεξ ἑτῶν, ἦτοι τελεία κόρη. Ἡ κόρη αὐτῆς προσέβαλε χρῶμα χρυσοῦ, τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς, πάντοτε καθαρὸν καὶ εἰλικρινές, προσέδιδε σοβαρότητα γλυκίαν, καὶ ἔνεκα τούτου ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ὀνομασθῇ μικρὰ κυρία. Τὸ σῶμα αὐτῆς, καθάρωτατα ἤδη διαχαρασσόμενον ὑπὸ τὰ κομψὰ αὐτῆς ἐνδύματα, παρῆεν ἰδέαν συμμετρίας. Ἦτο τότε εὐειδής, ἤδη κατέστη ὥραία.

Ὁ Ρενέ ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ παρατηρούμενῃ ταύτῃ μεταβολῇ παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ του, καίτοι ὁ χαρακτήρ αὐτῆς οὐδ' ὅλως εἶχε μεταβληθῇ καὶ ἡ νεαρὰ κόρη τὰς αὐτὰς πάντοτε ἐδείκνυε φιλικὰς διαθέσεις. Ἀλλὰ τὰ γλυκεῖα ἐκεῖνα ὄνειρα τὰ ὅποια ἐκ τῶν θραυνίων τοῦ σχολείου καθήμενος εἶχε θωπεύσει ἢ κατακλινόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, καίτοι ἐθεώρει ταῦτα ἀπραγματοποίητα, τῷ ἐφάνιντο διαλυόμενα ἐν ὅσῳ ἡ Ἑστέλλα καθίστατο ἑλκυστικωτέρα.

Ἐγνώριζε καλῶς ὁ ταλαίπωρος κυρὸς, ὅτι ἄλλοι, οἵτινες ἐκ φύσεως δὲν ἦσαν κατηραμένοι ὡς αὐτός, θὰ ἤρχοντο ἡμέραν τινὰ νὰ τῷ ἀραιώσωσι τὴν ὑψίστην αὐτοῦ ἐλπίδα καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν δυστυχῆ, δυστυχῇ!

Γ'.

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βλατιέ εἶχον μεταβῇ χάριν περιπάτου εἰς τὸν λειμῶνα, ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ἡ Ἑστέλλα καὶ ὁ Ρενέ εὐρίσκοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἰσογαίου ὀρόφου, ἧς τὰ παράθυρα ἐντελῶς ἀνοικτὰ παρῆχον ἐλευθερίαν τὴν εἰσόδον εἰς τὴν ὑπόθερμον καὶ πλήρη μύρων ἐσπερινὴν αὐραν. Ἐκῆθητο ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, συγκεκινημένοι τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ ἐπιπίπτοντος λυκόφωτος, ἐκ τῶν θλιβερῶν ἀμυγῶν καὶ γλυκίων θελητῶν ἅτινα παρουσιάζει ἐσπέρῃ ρυθινοπώρου, στενωχωρούμενοι δὲ ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῷ δωματίῳ σιγῆς, ἣν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διαταρᾷ.

— Δὲν παίζεις κανέν μουσικὸν τεμάχιον, εἶπεν ὁ Ρενέ.

— Συγκατένευσεν ἡ Ἑστέλλα διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς, διευθυνθεῖσα δὲ χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον κείμενον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, ἀπέναντι τοῦ ὄργάνου.

— Τί θέλεις νὰ παίζῃς; ἠρώτησε στρέφουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ὅ, τι θέλεις. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ σὲ ἀκούω νὰ παίζῃς μόνον.

Ἡ Ἑστέλλα ἐκαλλιέργει τὴν μουσικὴν, δηλονότι ἐνόει τὴν ιδέαν τὴν ὅποιαν ὁ μουσουργὸς ἐπεθύμει νὰ ἐκδηλώσῃ δι' ἐκάστης νότας, ἤρχισε δὲ νὰ ἀνακρούῃ τὸ μουσικὸν τεμάχιον ὅπως ἔπρεπε.

Τὰ πρῶτα προανακρούσματα, βραδέα καὶ διακεκομμένα κατ' ἀρχάς, εἴτα ἐσπευσμένα ἐδείκνυνον ἀναστάτῳσιν αἰσθημάτων, φρικαλέαν ταραχὴν, ἀλλ' ὁ ἀναδρασμὸς ἐκεῖνος ταχέως κατεπραύνθη. Ἐν μέσῳ μελωδίας δριμύτης, ἤχοι γλυκυτέροι διεχέοντο ὑπὸ τοὺς λεπτομερεῖς καὶ γεγυμνασμένους δακτύλους τῆς Ἑστέλλας, ἐξεγείροντες ἰδέαν ἔρωτος. Ὁλόκληρον τὸ μουσικὸν σύνθεμα ἦτο φωνὴ θλίψεως. Ἐκαστος ἤχος ἦτο ἐν δάκρυ, εἰς ἀναστεναγμὸς, κατέληγε δὲ τὸ μουσουργημα εἰς τρία τέσσαρα *hémols*, κατὰ διαλείμματα ἀνακρουόμενα, προφανῶς ἐμφαινόμενα ἀγωνίαν. Τὸ μουσικὸν τεμάχιον ἦτο ἡ Σκέρψις τοῦ Βέρμπερ.

Ἐνῶ ἡ Ἑστέλλα ἐπαίζεν, ὁ Ρενέ ἦλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου, βαδίσας ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸσον ἑλαφρῶς ὥστε ἐκείνη δὲν εἶχεν ἐννοήσει καὶ ἀκούσει τίποτε, τούτου δὲ ἔνεκα μεγάλως ἐξεπλάγη ὅτε ἐγείρασα τὰ ἄμματα εἶδε τὸν Ρενέ παρ' αὐτῇ, παρὰ τὸ σκόφος τῆς νυκτός.

— Μὲ ἐφόβισες! εἶπε μετὰ τρόμου ἡ Ἑστέλλα. Τί εἶναι λοιπόν;

— Εἶναι ὥρσιον, ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ Ρενέ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ρενέ ἦτο ἡλλοιωμένη. Ἡ Ἑστέλλα ἐπλησίασε καὶ παρετήρησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὑγραί, ἐπὶ τῶν πρεσβίων του δάκρυα ἐκυλίσαντο. Ἡ Ἑστέλλα ἐψιθύρισε.

— Ἐκλαυσες;

Καὶ τοῦτο ἐρωτήσασα ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν ἀναυδὸς συνοφρυωθείσα. Εἴτα αἰφνιδίως ἤρξατο νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμῶν. Ὁ Ρενέ ἐπλησίασε καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὴν μετ' ὅλων τῶν δυνάμεων του, ὅπως ἐπακουσθῇ ἐπὶ τινος ἐδωλίου.

— Ἑστέλλα, Ἑστέλλα! ἀνέκραξεν, τί ἔχεις λοιπόν; ... ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία πάντων τούτων ... διότι ἐκλαυσα ... Ἄ! εἶμαι βλάξ.

Ὁ βραχίον αὐτοῦ ἤγγιζε τὸν τράχηλον τῆς νεαρᾶς κόρης, ὥσπερ ὁ Ρενέ ἠθέλε νὰ ἐνγκαλισθῇ αὐτήν. Τὰ στήθη αὐτῶν ἤγγιζον ἄλληλα, αἱ δὲ τρίχες τῶν κεφαλῶν των ἐθώπευον τὰ πρόσσωπά των. Ὁ Ρενέ διὰ πρώτην φοράν κατὰ τὴν ζωὴν του ἡσθάνετο τὴν θερμότητα τοῦ σώματος γυναικός—καὶ αὕτη ἦτο ἡ ἐξαδέλφη του, ἐκείνη τὴν ὅποιαν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἠγάπα! ... Εἶχε μεθυσθῇ ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

— Ἑστέλλα, ἡσύχασε, σὲ καθικετεύω, τῇ εἶπε. Γνωρίζεις καλὰ ὅτι ... μὲ λυπεῖς ... Γνωρίζεις καλὰ ὅτι ...

Ἔσθη τρέμων ὀλόκληρος, ἔτοιμος νὰ προφέρῃ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεώς του.

— Ὅτι ...

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάθη νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν του. Αἱ δύο λέξεις «Σὲ ἀγαπῶ» δὲν ἐξῆλθον τῶν χειλέων του.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.